

“Død over IDF”: Et opfordring til nedlæggelse og ansvarlighed for forbrydelser i Gaza

Lørdag den 28. juni 2025 ledte punkduoen Bob Vylan an i skrålet af “Død over IDF” under deres optræden på Glastonbury Festival. Skrålet mødte bred fordømmelse fra pro-israelske politikere og lobbygrupper, som fremstillede det som opfordring til vold. Denne fortolkning misrepræsenterer dog skrålets hensigt. Denne artikel argumenterer for, at skrålet skal forstås som et legitimt og moralsk presserende krav om at nedlægge de Israelske Forsvarsstyrker (IDF) som institution og holde enkeltpersoner ansvarlige for krigsforbrydelser, forbrydelser mod menneskeheden og handlinger, der kan udgøre folkedrab, i overensstemmelse med international lov.

Omfanget og arten af grusomhederne

Omfanget af ødelæggelse og tab af liv i Gaza siden 7. oktober 2023 er enormt. Gazas sundhedsministerium rapporterer over 62.000 bekræftede direkte dødsfald, mens bredere estimer projicerer en samlet dødstal på næsten 500.000, når man tager højde for indirekte dødsfald fra sult, sammenbrud i sundhedsvæsenet og uopgjorte personer, der potentielt er begravet under ruinerne. En 2024-undersøgelse i *Lancet* projicerede op til 186.000 indirekte dødsfald, og Harvard-forskning fremhævede 377.000 savnede personer. Israelske politiske udtalelser om planer om at flytte 1,8 millioner af Gazas førkrigsbefolkning på 2,3 millioner antyder en drastisk befolkningsreduktion. Satellitdata (Statista, juni 2025) viser, at 70% af bygningerne er beskadigede eller ødelagte, hvor 75% er ubeboelige, og halvdelen er reduceret til ruiner. Ødelæggelsen af infrastruktur – inklusive hospitaler, vandfaciliteter og kloaksystemer – kombineret med lemlæstelse af 25.000 individer, mange af dem børn, opfylder flere kriterier under Folkekrigskonventionen: masse drab, påførelse af alvorlig skade, ødelæggelse af essentielle levevilkår, forhindring af fødsler gennem miljømæssigt og medicinsk sammenbrud og tvungen fordrivelse.

Disse resultater stammer fra bevidste politikker fra den israelske regering. Premierminister Netanyahu har overvåget militære operationer; finansminister Smotrich har blokeret humanitær hjælp; forsvarsminister Gallant indledte belejringen af “menneskelige dyr”; og udenrigsminister Katz har støttet ødelæggende foranstaltninger. IDF har ikke blot udført ordrer, men fejret deres handlinger. Undersøgelser fra *Haaretz* og *Fathom* afslører IDF's psykologiske operationsenheder, der spreder grafisk indhold af palæstinensiske ofre med dehumaniserende billedtekster via uofficielle kanaler. Disse handlinger afspejler ikke isoleret forseelse, men en systematisk kultur af straffrihed og vold.

Fortolkning af skrålet: Et politisk og juridisk krav

Skrålet “Død over IDF”, gentaget af en stor folkemængde på Glastonbury, er ikke en bogstavelig opfordring til vold mod individuelle soldater. Det udtrykker snarere et krav om opløsning af en institution, der systematisk har engageret sig i adfærd, der krænker international humanitær lov. Denne fortolkning stemmer overens med historiske præcedenser,

såsom de allieredes beslutning om at nedlægge den nazistiske Wehrmacht efter Anden Verdenskrig.

Opfordringer til at nedlægge militær involveret i massegrusomheder er ikke nye. Dette skrål symboliserer den moralske og juridiske nødvendighed af at afslutte IDF's operationelle kapacitet og holde de personer, der bærer individuelt ansvar for overtrædelser – herunder militære ledere, politiske ledere og soldater, der deltog i eller muliggjorde ulovlige handlinger – ansvarlige. Det afspejler en symbolsk og politisk afvisning af en militær styrke, der, som den er sammensat i øjeblikket, opererer uden for lovens og menneskehedens grænser.

Juridisk kontekst: Besættelse, ikke krig

Artikel 51 i FN's charter tillader selvforsvar som reaktion på væbnede angreb fra stater, en bestemmelse, der ikke er anvendelig her. Gaza anerkendes ikke af Israel eller det meste af det internationale samfund som en suveræn stat, og Hamas betragtes som en ikke-statslig aktør. Under international lov forbliver Israel besættelsesmagten i Gaza, bundet af den Fjerde Genèvekonvention (1949), som begrænser brugen af militær magt mod den besatte befolkning.

Militære aktioner som belejringer, bombardementer og målretning mod civil infrastruktur falder uden for rammerne af legitim politiarbejde under artikel 27 i konventionen. Omfanget af responsen – anslåede 500.000 dødsfald i Gaza mod 1.200 israelske ofre den 7. oktober 2023 – demonstrerer en groft uforholdsmæssig og ulovlig brug af magt. Denne kontekst forstærker påstanden om, at Israels adfærd ikke opfylder den juridiske tærskel for selvforsvar, men snarere udgør en ulovlig besættelse og potentielle handlinger af folkedrab.

Historisk præcedens: Nürnberg og individuelt ansvar

Nürnberg-processerne fastslog, at lydighed mod ordrer ikke fritager enkeltpersoner fra ansvar for krigsforbrydelser eller folkedrab. London-charteret og Nürnberg-princip IV bekræfter forpligtelsen til at nægte at adlyde ulovlige ordrer. Disse principper understøtter militære koder globalt, herunder IDF's eget etiske rammeværk, som kræver, at soldater nægter ulovlige ordrer.

Dokumenter cirkuleret af den internationale jurist Itay Epshtain viser israelske lovgivere, der beordrer ødelæggelse af civil infrastruktur og nægtelse af livsnødvendige fornødenheder, direktiver, der klart er ulovlige. IDF's udførelse af sådanne politikker – kombineret med pral og festlig retorik på sociale medier – demonstrerer villig og bevidst deltagelse. Disse handlinger spejler de typer forbrydelser, der blev retsforfulgt efter Anden Verdenskrig og understreger nødvendigheden af individuelt ansvar.

Det moralske imperativ for nedlæggelse

På trods af foreløbige foranstaltninger udstedt af Den Internationale Domstol i januar 2024 og den igangværende efterforskning af Den Internationale Straffedomstol, har internationale mekanismer hidtil undladt at forhindre masselidelse. Det anslåede dødstal og

ødelæggelse i Gaza kræver afgørende handling: nedlæggelse af IDF, som den eksisterer i øjeblikket, og retsforfølgning af individer på alle niveauer, der har begået eller muliggjort forbrydelser.

Dette er ikke en opfordring til hævn, men til retfærdighed. Nedlæggelse af en institution, der faciliterer krigsforbrydelser, ville opretholde den internationale retsorden og afskrække fremtidige grusomheder. IDF's interne kultur – som bevist af offentlige fejring af ødelæggelse – understreger hastigheden af institutionel nedlæggelse og genopbygning under lovlige og etiske normer.

Håndtering af hykleri i retoriske standarder

At fremstille Glastonbury-skrålet som opfordring til vold, mens man tolererer langt mere eksplicit hadefuld tale fra israelske embedsmænd og borgere, afslører en dobbeltstandard. Siden mindst 2021, under Jerusalem-dagsmarcher, har folkemængder, inklusive regeringsfigurer som Itamar Ben Gvir, råbt "Død over araberne", et slogan ledsaget af fysiske overfald på palæstinensere. Disse udtryk for etnisk had er stort set normaliserede i israelsk offentlig diskurs.

I modsætning hertil retter Glastonbury-skrålet sig mod en militær institution, ikke en etnisk eller religiøs gruppe, og opfordrer til dens nedlæggelse på grund af dens involvering i massegrusomheder. At sidestille dette med opfordring til vold er at misrepræsentere dets indhold og hensigt, mens man ignorerer mere åbenlyse og farlige retorik, der tolereres andre steder.

Forudsigelse af modargumenter

Nogle kan hævde, at Israels handlinger er defensive reaktioner på Hamas-angreb. Men under international lov er besættelsesmagter ikke berettigede til at påberåbe sig selvforsvar på samme måde som suveræne stater. Den uforholdsmæssige indvirkning, målretning mod civile og dokumenterede fejring af vold ugyldiggør påstande om legitimt forsvar.

Andre kan advare om politisk ustabilitet som følge af nedlæggelse af IDF. Men historien viser, at tolerance over for straffrihed fører til dybere ustabilitet og yderligere grusomheder. Som med de allieredes forsinkede respons på Holocaust bliver passivitet over for folkedrab en moralsk og historisk fiasko.

Konklusion

Begivenhederne i Gaza repræsenterer en af de alvorligste humanitære og juridiske kriser i det 21. århundrede. Med anslåede 500.000 dødsfald har IDF's operationer – autoriseret af ledere som Netanyahu, Smotrich, Gallant og Katz – krydset ind i territoriet af systematiske grusomheder. Skrålet "Død over IDF" skal forstås ikke som en opfordring til vold, men som et politisk og juridisk krav om nedlæggelse af en militær institution impliceret i forbrydelser mod menneskeheden og folkedrab.

Det internationale samfund må handle beslutsomt: nedlægge IDF i dens nuværende form og holde alle individer, fra befalingsmænd til politiske ledere, med påviselig ansvarlighed

for disse forbrydelser, ansvarlige. Dette vil bekræfte princippet om, at ingen militær styrke kan handle ustraffet og vil opretholde arven fra Nürnberg, hvor retfærdighed sejrede ikke gennem tavshed, men gennem ansvarlighed.